

Arrest

nr. 51 944 van 29 november 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van AYDAMIROV Abdulkhamit en zijn advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens verschijnt voor MEZHIDOVA Bousana, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Abdulkhamit AYDAMIROV, luidt het asielrelaas als volgt:

“U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine, verklaarde omwille van onderstaande problemen uw land verlaten te hebben.

Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999 verliet u met uw echtgenote Bousana Mezhidova (OV 6.201.894) en jullie kinderen Grozny en gingen jullie in Ingoeshetië wonen.

Na het overlijden van uw vader in 2001 verliet uw broer A.(...) Tsjetsjenië om een voor u onbekende reden. Hij zou momenteel in Frankrijk wonen.

Tijdens uw verblijf in Ingoeshetië werd uw broer A.(...) A.(...) (O.V. 5.896.839) in Tsjetsjenië opgepakt en beschuldigd van het verlenen van hulp aan Tsjetsjeense strijders. Hij had een medisch beroep en had mensen geholpen tijdens de oorlog. Uw broer A.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. 5.949.465) kreeg hem 9 maanden later vrij na het betalen van een grote som geld.

Daarna zou uw broer A.(...) het land verlaten en een asielaanvraag indienen bij de Belgische instanties.

Op **6 april 2003** keerde u met uw gezin terug naar Grozny. Op **18 mei 2005** liepen twee rebellen het huis van uw schoonvader, M.(...) V.(...), in Stariye Atagi binnen. Deze rebellen waren burens van uw schoonvader. Kadyrovtsi en Russische militairen omsingelden het huis en een familielid kon twee kinderen van uw schoonvader uit het huis halen. Het huis van uw schoonvader werd volledig vernield en de twee strijders werden gedood. Via burens werden jullie op de hoogte gebracht van deze gebeurtenis. Nadien kreeg uw schoonvader problemen. Hij ging klagen over de vernieling van zijn eigendom en in **2005** werd hij een eerste keer meegenomen. Hij werd pas vrijgelaten **een maand later**, na het betalen van smeergeld. Op **20 juli 2006** ging u samen met uw broers A.(...)-K.(...) en A.(...) naar Urus-Martan voor de begrafenis van een oom, B.(...). Ook uw zus L.(...) en de twee echtgenotes van uw broers gingen mee. Uw vrouw bleef thuis omdat zij zwanger was. **Diezelfde avond** keerde uw broer A.(...) samen met de vrouwen terug naar Grozny. U vernam **de volgende dag** dat er die nacht iets gebeurd was in Grozny. Russen en Tsjetsenen in camouflage-uniformen waren de drie woningen van u, A.(...)-K.(...) en A.(...) binnengevallen. Er werden huiszoekingen uitgevoerd en uw broer A.(...) werd meegenomen. Jullie keerden diezelfde dag terug naar huis. Uw gezin en dat van A.(...)-K.(...) gingen diezelfde dag naar Ingoeshetië. Uw halfbroer A.(...) zou zoeken bij diverse instanties naar jullie verdwenen broer. Dit was echter tevergeefs en jullie hebben nooit meer iets over of van A.(...) vernomen.

Uw gezin trok in bij kennissen in Kantyshevo.

Het gezin van uw broer A.(...)-K.(...), die ziek was, verliet in die periode het land en zou later asiel aanvragen in België.

In **september 2006** keerde uw vrouw terug naar Tsjetsjenië en in **oktober 2006** u ook. Jullie gingen in de Gudermeskayastraat in Grozny wonen. In de **zomer van 2007** werd uw schoonvader opnieuw meegenomen. Hij bleef een maand vastgehouden tot er losgeld werd betaald. Daarna zou uw schoonvader met zijn gezin vertrokken zijn naar een onbekende bestemming. Op **18 december 2007** gingen uw echtgenote en uw kinderen naar haar moeder voor een feest, u bleef thuis. Die avond laat vielen Kadyrovtsi uw woning binnen. U werd geslagen en meegenomen naar een onbekende plaats. U werd ondervraagd over uw gezin en vooral over uw schoonvader. Tijdens de huiszoeking bij u hadden ze ook een foto gevonden waarop u, uw vrouw en U.(...) Z.(...) te zien waren, i.e. de broer van voormalig veldcommandant A.(...) Z.(...). In **2001-2002** woonde hij enige tijd naast jullie in Ingoeshetië en toen werd die foto genomen. U werd gedwongen een document te ondertekenen dat u ging samenwerken met hen en de volgende ochtend, op **19 december 2007** werd u ergens gedropt. U ging terug naar huis en na enige tijd ging u naar uw gezin bij uw schoonmoeder.

Diezelfde dag dook u met uw gezin onder bij uw vriend, R.(...) N.(...) in Grozny.

Op **20 december 2007** bracht R.(...) jullie naar Kantyshevo in Ingoeshetië, waar u tot **3 januari 2008** bij de familie D.(...) verbleef. R.(...) regelde dat er stempels van staatsburgerschap op de geboorteaktes van uw kinderen werden geplaatst en op **3 januari** bracht een kennis van D.(...) jullie met de wagen naar Brest (Wit-Rusland). Daar vertrokken jullie op **5 januari 2008** verstopt in een vrachtwagen en op **7 januari 2008** kwam u aan in België en diezelfde dag diende u samen met uw vrouw en drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van de geboorteaktes van uw vrouw en van jullie drie kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, een gedeeltelijke kopie van de interne Russische paspoorten van u en uw echtgenote, twee schoolattesten voor uw kinderen M.(...) en S.(...), een convocatie voor uw vriend R.(...) en een internetartikel over de gebeurtenis op 18 mei 2005 bij uw schoonvader.

Op **22 mei 2008** nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest op **21 oktober 2008**."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Abdulhamit AYDAMIROV, luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties

en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een **individuele beoordeling** van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Omwille van onderstaande redenen moet echter worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielaanvraag.

U stelde voor het Commissariaat-generaal dat de problemen van uw broers Ab.(...) en As.(...) niet verbonden zijn met uw problemen (CGVS 20/11/08, p.12-13). U haalde ter staving van uw asielaanvraag enerzijds het feit aan dat u in juli 2006 Tsjetsjenië diende te ontvluchten na de huiszoekingen die bij u en uw broers werden verricht en waarbij uw broer A.(...) spoorloos verdween, en anderzijds uw arrestatie in december 2007 naar aanleiding van de problemen van uw schoonvader V.(...) M.(...) in Tsjetsjenië.

Met betrekking tot uw **probleem van juli 2006** dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal hieraan geen geloof kan hechten.

Ten eerste zijn er enkele **tegenstrijdigheden** tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote en uw schoonzus B.(...) A.(...) (O.V. 5.949.465), i.e. de vrouw van uw broer A.(...)-K.(...).

U verklaarde dat u en uw broers A.(...)-K.(...) en A.(...) op 20 juli 2006 samen met uw zus (L.(...)) en de echtgenotes van uw broers (L.(...) en A.(...)) naar een **begrafenis in Urus-Martan** gingen en dat diezelfde avond A.(...) en de drie vrouwen terugkeerden naar Grozny waar A.(...) die nacht meegenomen werd door onbekenden (CGVS 20/11/2008, p.15-16).

Uw echtgenote daarentegen verklaarde aanvankelijk dat alleen u en A.(...)-K.(...) en A.(...) naar de begrafenis in Urus-Martan gingen en dat zijzelf en de vrouwen van uw beide broers thuisbleven (CGVS vrouw 20/11/2008, p.8).

Toen zij geconfronteerd werd met het feit dat u verklaard had dat er wel vrouwelijke familieleden meegingen naar Urus-Martan, stelde uw vrouw dat er misschien nog één of meerdere zussen meegingen (CGVS vrouw 20/11/2008, p.8).

De vrouw van A.(...)-K.(...) daarentegen verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat de drie mannen die dag naar de begrafenis gingen en dat er waarschijnlijk wel vrouwen meegingen zoals de vrouw van A.(...) (i.e. uw halfbroer) en een zus (CGVS schoonzus 31/03/2009, p.5).

Toen zij geconfronteerd werd met uw verklaringen dat zijzelf, L.(...) en L.(...) ook meegingen naar de begrafenis, ontkende uw schoonzus dit (CGVS schoonzus 31/03/2009, p.5).

Verder is er ook een tegenstrijdigheid over wie jullie in Urus-Martan **verwittigd** heeft dat er iets gebeurd was in Grozny die nacht.

Zo verklaarde u dat jullie in Urus-Martan verwittigd werden, dat er iemand gebeld had, maar dat u niet weet wie er gebeld heeft en dat u het van iemand anders vernomen had (CGVS 20/11/2008, p.16).

Uw echtgenote daarentegen stelde dat zij naar Urus-Martan heeft gebeld, meer bepaald naar u zelf (CGVS vrouw 20/11/2008, p.8).

Verder mag ook worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote enig idee hebben **waarom** er die dag gerichte huiszoekingen werden uitgevoerd in de drie woningen van de gezinnen van u en uw twee broers (CGVS 20/11/2008, p.16; CGVS vrouw 20/11/2008, p.8).

Ook uw schoonzus moet hierop het antwoord schuldig blijven (CGVS schoonzus 31/03/2009, p.5-6).

Tevens mag worden opgemerkt dat u reeds in oktober 2006 vanuit Ingoeshetië bent **teruggekeerd naar Grozny**, drie maanden na dit zwaarwichtige incident waarbij gerichte huiszoekingen werden uitgevoerd en waarbij uw broer A.(...) spoorloos verdween.

Ongeacht de problemen die u gekend had in juli 2006 en de vrees die u toen koesterde, slaagde u er toen blijkbaar probleemloos in een appartement te huren in Grozny en uw kinderen in te schrijven in het gymnasium (CGVS 17/04/2008, p.3).

Uit de geboorteakte van uw dochter R.(...) die u voorlegde, blijkt dat u zich bovendien in augustus 2007 ging aanmelden bij de autoriteiten om een duplicaat aan te vragen van dit document, naar eigen zeggen omdat er een schrijffout in zou gestaan hebben (CGVS 17/04/2008, p.5-6).

U en uw echtgenote verklaarden dat er in de periode nadat jullie terugkeerden niets speciaals gebeurde en dat u er een "gewoon rustig leventje" had (CGVS vrouw 20/11/2008, p.9; CGVS 20/11/2008, p.17).

Uit deze verklaringen kan dan ook afgeleid worden dat u na uw verblijf van drie maanden in Ingoeshetië uw dagelijkse leven zonder problemen kon hervatten in Grozny, wat vreemd is gelet op het feit dat uw broer A.(...)-K.(...), die zich in juli 2006 in dezelfde probleemsituatie bevond als u, zich precies omwille van dit probleem genoopt verklaarde de Russische Federatie te moeten verlaten.

Volledigheidshalve mag met betrekking tot dit probleem van juli 2006 er op gewezen worden dat uw broer A.(...)-K.(...) en diens echtgenote zich voor hun asielaanvraag op dezelfde feiten baseerden

en deze zelfs als hoofdprobleem aanhaalden ter staving van hun vlucht uit de Russische Federatie en voor hun asielaanvraag in België.

Op basis van de bedrieglijke vaststellingen binnen zijn verklaringen werd echter geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan hogervernoemd probleem.

Feit is dat uw broer en diens echtgenote het Commissariaat-generaal niet konden overtuigen van hun recent verblijf in Tsjetsjenië. Zelfs indien uw verklaring in overweging genomen wordt dat uw broer wegens medische problemen (hersentumor en hierdoor aanvallen) zich bepaalde essentiële zaken niet kon herinneren, blijft de vaststelling dat zijn echtgenote ook bij onmacht was om het Commissariaat-generaal te overtuigen.

Uw verklaring dat zij "deels doof" is, is geen afdoende reden om te stellen dat zij daarom het antwoord niet wist op bepaalde essentiële vragen.

Tenslotte moet in verband met dit incident ook worden opgemerkt dat u **geen begin van bewijs** neerlegt over de verdwijning van uw broer hoewel u verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat uw halfbroer A.(...) zich wendde tot diverse instanties (CGVS 20/11/2008, p.16).

Uw broer A.(...)-K.(...) legde in het kader van zijn derde asielaanvraag wel een fax neer van een politieattest d.d. 2/10/2007 waaruit blijkt dat uw broer A.(...) als vermist werd opgegeven in 2006. Vooreerst mag worden opgemerkt dat een fax geen origineel document is en aldus geen bewijswaarde heeft en verder moet worden vastgesteld dat uw schoonbroer noch diens echtgenote de juiste inhoud kennen van dit document en dat zij geen van beiden concreet kunnen antwoorden op de vraag of de verdwijning van uw broer A.(...) ooit werd aangegegeven (CGVS broer 31/03/2009, p.5 & 7; CGVS schoonzus 31/03/2009, p.2).

In verband met het **probleem van december 2007**, n.a.v. de problemen en de vlucht van uw schoonvader M.(...) V.(...), moeten volgende vaststellingen worden gemaakt.

Zo verklaarde u in verband met het probleem van uw schoonvader dat jullie in Grozny 's nachts te weten kwamen dat er iets in Stariye Atagi op 18 mei 2005 was gebeurd bij uw schoonvader en dat jullie die info kregen van dorpelingen die jullie dat vertelden.

Toen u gevraagd werd of ze jullie gebeld hadden of dat men dit was komen vertellen, stelde u dat jullie op dat moment geen telefoon en ook geen gsm's hadden, maar dat dorpelingen van Atagi jullie burens waren en dat jullie het zo viavia hadden vernomen (CGVS 20/11/2008, p.14).

Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat familieleden gebeld hadden met dit nieuws en dat zij belden op de **gsm** (CGVS vrouw 20/11/2008, p.7).

Toen zij geconfronteerd werd met het feit dat u verklaard had dat men het mondeling had gemeld en niet telefonisch, stelde uw echtgenote dat ze eerst naar haar hadden gebeld en dat er daarna iemand het nog kwam vertellen ook (CGVS vrouw 20/11/2008, p.7).

Deze verklaring is niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen aangezien u en uw vrouw geen gelijklopende verklaringen afleggen over het al dan niet hebben van een gsm.

In het kader van dit probleem legde u een artikel neer.

Dit is een **artikel** dat u op het internet vond en waaruit enkel afgeleid kan worden dat de ordediensten tijdens een speciale operatie op 18 mei 2005 twee gewapende mannen doodden die het huis van V.(...) M.(...) waren binnengedrongen. Hierbij zouden volgens het artikel de ordediensten het huis van deze "vreedzame bewoner" in brand gestoken hebben. Er wordt in dit artikel geen enkele melding gemaakt van enige arrestatie of beschuldiging ten aanzien van V.(...) M.(...) zelf of verdere problemen.

U legde verder ook geen enkel officieel document neer ten bewijze van de problemen die uw schoonvader hierdoor achteraf nog ondervonden zou hebben.

U legde verder ook een **convocatie** neer op naam van R.(...) N.(...). U en uw vrouw verklaarden dat hij opgeroepen werd omwille van jullie, omwille van het feit dat jullie bij hem hebben overnacht (CGVS 20/11/2008 vrouw, p.5; CGVS 20/11/2008, p.11). U weet echter niet hoe de speciale eenheid die u heeft mishandeld te weten was gekomen dat jullie bij hem hebben overnacht (CGVS 20/11/2008, p.11). Deze convocatie bevat bovendien geen objectief bewijs dat hij wordt opgeroepen als getuige omwille van u en het feit dat hij jullie geholpen heeft.

Verder is het **weinig logisch** dat u onmiddellijk na uw vrijlating bij uw vriend R.(...) in Grozny ging onderduiken vlakbij uw eigen woning, waar u de vorige dag nog werd opgepakt, en in een straat die nota bene volgens uw verklaringen uw eigen straat kruiste (CGVS 17/04/2008, p.4). Bovendien is het ook bijzonder onlogisch te noemen dat u drie dagen na uw aanhouding, op het moment dat u zich schuilhield in Ingoeshetië, via uw vriend R.(...) stempels van het Russisch staatsburgerschap op de geboorteaktes van uw kinderen liet zetten en zich op die manier opnieuw kenbaar maakte bij de autoriteiten.

U verklaarde dat dit nodig was om met de kinderen de grens met Wit-Rusland te kunnen passeren hoewel uit uw eigen verklaringen blijkt dat jullie de grens gepasseerd zijn zonder dat iets getoond moest worden (CGVS 20/11/2008, p.10).

Door deze weinig aannemelijke verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote er niet in slaagden **jullie interne Russische paspoorten noch internationale paspoorten** neer te leggen ter staving van jullie identiteit en jullie reële verblijfssituatie in de Russische Federatie vóór uw vertrek naar België. Internationale paspoorten zouden jullie nooit gehad hebben (CGVS 20/11/2008, p.12; CGVS vrouw 20/11/2008, p.5).

In verband met de Russische interne paspoorten verklaarde u dat jullie deze meegenomen hadden bij het vertrek uit de Russische Federatie, maar dat ze vervolgens aan de vrachtwagenchauffeur gegeven werden die jullie vanuit Brest naar België vervoerde (CGVS 17/04/2008, p.5).

Op de vraag of u de paspoorten dan niet hebt teruggevraagd bij uw aankomst in België, antwoordde u dat u ze vergat terug te vragen omdat u toen aan verschillende zaken moest denken en dat u om 5u 's morgens moest overstappen naar een personenwagen (CGVS 17/04/2008, p.5; CGVS 20/11/2008, p.10).

Dit is echter geen aanvaardbaar excuus, aangezien het hier uw belangrijkste identiteitsdocumenten betreft en u er op voorhand van uit kon gaan dat u ze hier in België nodig zou hebben, zeker omdat u hier, in navolging van uw broers A.(...)-K.(...) en A.(...) asiel wilde aanvragen bij de Belgische autoriteiten.

In verband met het ontbreken van uw paspoorten dient overigens gezegd te worden dat de ondersteuning van uw asielrelaas met documenten niet enkel van belang is voor de beoordeling van uw identiteit, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging elders in de Russische Federatie.

U legde voor het Commissariaat-generaal wel een gedeeltelijke kopie (twee pagina's) neer van jullie interne Russische paspoorten en u stelde dat in juni 2008 deze kopieën naar België werden gestuurd via uw halfbroer A.(...) (CGVS 20/11/2008, p.10-11). Kopieën zijn echter geen originele documenten en hebben aldus weinig bewijswaarde.

Toen u gevraagd werd waarom A.(...) (in Tsjetsjenië) in het bezit was van kopieën van jullie interne paspoorten stelde u dat jullie in 2003 de paspoorten hebben gekopieerd om compensatie aan te vragen (CGVS 20/11/2008, p.11).

Aangezien uit de kopie van uw intern paspoort blijkt dat dit uitgereikt is op 31 augustus 2005 kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u daarvan in 2003 een kopie hebben genomen voor een compensatie-aanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Omwille van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat u en uw echtgenote er niet in geslaagd zijn om jullie vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer A.(...) A.(...)-K.(...) en diens echtgenote B.(...) A.(...) (O.V. 5.949.465) moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal ook besluit tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen in juli 2006, i.e. de aanleiding voor hun vertrek.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer A.(...) A.(...) (O.V. 5.896.839) werd door het Commissariaat-generaal op 23 mei 2007 een beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus genomen.

Aangezien u en uw echtgenote verklaarden voor het Commissariaat-generaal dat de problemen van A.(...) niets te maken hebben met uw problemen (CGVS 20/11/2008, p.12-13; CGVS vrouw 20/11/2008, p.6) heeft deze beslissing geen invloed op de beoordeling van uw asielaanvraag en die van uw echtgenote.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De kopieën van de interne paspoorten van u en uw vrouw, de convocatie van R.(...) en het internetartikel werden in een bovenstaande paragraaf al besproken. Uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, de geboorteakte van uw vrouw en uw rijbewijs bevatten enkel persoonsgegevens die in deze beslissingen niet worden betwist. De attesten d.d. 5/6/2008 over uw kinderen M.(...) en S.(...) die naar school gingen in het gymnasium in Grozny van 5/12/2006 tot 23/12/2007 bevatten gegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Het is echter wel opmerkelijk dat zij volgens uw verklaringen al sinds 18 december 2007 (feestdag en daarna ondergedoken bij R.(...) en in Ingoeshetië) niet meer naar school zijn geweest, hoewel deze documenten stellen dat ze tot 23 december naar school gingen.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Bousana MEZHIDOVA, luidt het asielrelaas als volgt:

“U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine, verklaarde omwille van onderstaande problemen uw land verlaten te hebben.

Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in **1999** verliet u met uw echtgenoot Aydamirov Abdulkhamit (O.V. 6.201.894) en jullie kinderen Grozny en gingen jullie in Ingoeshetië wonen.

In die periode verliet uw schoonbroer Abdullah Tsjetsjenië en hij zou momenteel in Frankrijk verblijven.

Op **1 maart 2002** werd uw schoonbroer A.(...) A.(...) (O.V. 5.896.839) gearresteerd omdat hij tijdens de oorlog medische hulp had geboden aan iedereen, ook aan Tsjetsjeense strijders. **Negen maanden later** werd hij vrijgekocht met smeergeld.

Daarna zou uw schoonbroer A.(...) het land verlaten en een asielaanvraag indienen bij de Belgische instanties.

In **2003** keerde uw gezin terug naar Grozny. Op **18 mei 2005** liepen twee rebellen het huis van uw vader, M.(...) V.(...), in Stariye Atagi binnen. Deze strijders waren tevens burens, namelijk K.(...) A.(...) en J.(...) C.(...). Familieleden hebben nog twee kinderen van uw vader uit het huis kunnen bevrijden vooraleer dit aangevallen en vernield werd door de militairen. U werd hierover verwittigd via uw gsm. Door dit incident kreeg uw vader problemen en in de **herfst van 2005** werd hij een eerste keer meegenomen. Na een maand werd hij vrijgelaten mits het betalen van losgeld.

Op **20 juli 2006** ging uw echtgenoot met zijn broers A.(...) A.(...)-K.(...) (O.V. 5.949.465) en A.(...) en eventueel één of twee zussen naar Urus-Martan om een begrafenis bij te wonen van een familielid. A.(...) kwam diezelfde dag terug naar huis in Grozny. Die nacht vielen gewapende mannen, misschien Russen en Tsjetsjenen, uw woning binnen. Ze voerden een huiszoeking uit en vroegen naar uw echtgenoot. Na hun vertrek vernam u dat er ook een gerichte huiszoeking was uitgevoerd in de woningen van A.(...)-K.(...) en A.(...) en dat A.(...) hierbij meegenomen werd. U lichtte uw echtgenoot hierover in en hij en A.(...)-K.(...) keerden vanuit Urus-Martan terug naar Grozny. Op **21 juli 2006** verlieten jullie gezinnen Tsjetsjenië en gingen jullie naar Ingoeshetië. Het gezin van uw schoonbroer A.(...)-K.(...) zou dan Ingoeshetië verlaten en naar België komen om hier een asielaanvraag in te dienen. Er werd niets meer vernomen van of over uw schoonbroer A.(...). In **augustus 2006** keerde u vanuit Ingoeshetië terug naar Grozny omdat u zwanger was en in **oktober 2006** keerde ook uw man terug. Jullie gingen in de Gudermeskayastraat wonen. In de **zomer van 2007** werd uw vader een tweede keer meegenomen en vastgehouden voor een maand. Nadat hij vrijgekocht werd vertrok hij met zijn gezin naar een onbekende bestemming. Op **18 december 2007**, toen u met de kinderen bij uw moeder was voor het feest van Kurban-Bayram, bleef uw echtgenoot thuis. De volgende dag, op **19 december 2007** kwam hij u en de kinderen ophalen bij uw moeder. U zag dat er iets gebeurd was en die nacht was uw man meegenomen vanuit jullie woning. Hij was geslagen en ondervraagd over uw vader. Tevens was er bij een huiszoeking bij u thuis een foto gevonden van u, uw echtgenoot en U.(...) Z.(...), i.e. de broer van de Tsjetsjeense veldcommandant A.(...) Z.(...). Deze foto werd genomen toen U.(...) enige tijd naast jullie woonde in Ingoeshetië. Jullie gingen overnachten bij een vriend van uw man, R.(...), in Grozny.

Op **20 december 2007** bracht R.(...) jullie naar Kantyshevo in Ingoeshetië, waar u tot **3 januari 2008** verbleef. R.(...) regelde dat er stempels van staatsburgerschap op de geboorteaktes van uw kinderen werden geplaatst en op **3 januari** bracht iemand jullie met de wagen naar Brest (Wit-Rusland).

Daar vertrokken jullie op **5 januari 2008** verstoep in een vrachtwagen en op **7 januari 2008** kwam u aan in België en diezelfde dag diende u samen met uw man en drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van de geboorteaktes van u en van jullie drie kinderen, uw huwelijksakte, het rijbewijs van uw man, een gedeeltelijke kopie van de interne Russische paspoorten van u en uw echtgenoot, twee schoolattesten voor uw kinderen M.(...) en S.(...), een convocatie voor R.(...) en een internetartikel over de gebeurtenis op 18 mei 2005 bij uw vader.

Op **22 mei 2008** nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest op **21 oktober 2008**.

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Bousana MEZHIDOVA, luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde feiten die aangehaald werden door uw echtgenoot Aydamirov Abdulkhamit (O.V. 6.201.894). In het kader van de door uw echtgenoot ingediende asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal echter besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen.

De verschillende elementen die geleid hebben tot deze appreciatie zijn uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing, net als de bespreking van de door u en uw echtgenoot gezamenlijk neergelegde documenten.

In de beslissing van uw echtgenoot werden tevens een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot en tussen jullie verklaringen en de verklaringen van uw schoonzus, B(...) A(...) (O.V. 5.949.465), i.e. de vrouw van uw schoonbroer A(...) -K(...), weergegeven.

Er dient dan ook te worden gesteld dat ook wat u betreft, niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 15 juni 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ze wijzen er vooreerst op dat er, naar gebruikelijk is volgens de Tsjetsjeense traditie, bij een begrafenis een aparte ceremonie plaatsvindt voor mannen als voor vrouwen. Dit en mede het feit dat verzoekster en de vrouw van verzoekers broer niet naar de begrafenis geweest zijn, verklaart volgens hen de verwarring nopens de vermelding welke personen precies naar de begrafenis zijn geweest.

Daarenboven beweert verzoeker dat hij niet echt zeker was dat de vrouwen, waarvan hij zei dat ze naar de begrafenis zijn gegaan, er ook effectief naartoe zijn geweest.

Dat zijn broer A.-K. ook niet meer precies wist wie van de vrouwen naar de begrafenis zijn geweest, is volgens verzoeker te wijten aan een hersentumor die geheugenproblemen meebrengt wat leidde tot verwarring.

Verzoekers stellen dat hoe dan ook, dit een punt is van ondergeschikt belang en niet de kern van het asielaanvraag uitmaakt.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet meer wist wie er gebeld had om te verwittigen dat er “iets” in Grozny was gebeurd toen ze in Urus-Martan waren, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat zij naar hem gebeld heeft, beweert verzoeker dat zij -verzoekster- gebeld heeft naar zijn oom, die een GSM had, en die dan aan hem -verzoeker- doorgegeven heeft. Omwille van de “hoge emotionaliteit” verklaart verzoeker niet meer precies te weten wie van de familie hem de telefoon heeft doorgegeven.

Dat verzoekers de redenen niet konden opgeven van de uitgevoerde huiszoeken in de drie woningen, is volgens hen niet onaannemelijk gezien hen de redenen hiervoor niet werd medegedeeld door de autoriteiten.

Verzoeker legt vervolgens uit dat het bekomen van een duplicaat van een geboorteakte helemaal geen probleem oplevert, “zeker niet omdat het gezin net van woonplaats was veranderd en hij daarom niet onmiddellijk zou worden teruggevonden”. Bovendien beweert hij geen keuze te hebben gehad om zich ergens te vestigen en Ingoesjetië was geen optie, gezien zijn kinderen er niet in een school konden worden ingeschreven wegens gebrek aan een propiska aldaar. Een propiska bekomen in Ingoesjetië is volgens hen als Tsjetsjeense vluchtelingen, overigens niet mogelijk.

Verder verwijzen verzoekers naar de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat leden van rebellengroeperingen en personen die ervan verdacht worden steun te hebben geleverd, al dan niet rechtmatig worden opgepakt. Tevens blijkt uit diezelfde informatie volgens hen dat personen die één keer problemen hebben gehad met de autoriteiten, het risico lopen opnieuw geïdenterd te worden.

Verzoekers beweren dat ze niet anders konden dan dit risico te nemen en terug te keren naar Grozny en wijzen er op dat ze hierdoor toch in een negatieve belangstelling kwamen van de autoriteiten gezien verzoeker op 18 december 2007 meegenomen en ondervraagd werd over zijn gezin en zijn schoonvader. Volgens hen mag de gegrondheid van hun vrees op vervolging aldus niet in twijfel worden getrokken.

Ze vermelden overigens in hun verzoekschrift dat R. N., bij wie ze op 19 december 2007 onderdoken, is overleden, wat hun vrees om vervolgd te worden nog zou verhogen. Ze voegen hiertoe bij hun verzoekschrift een faxkopie van het overlijdensattest, met een vertaling door een medewerker van het Rode Kruis.

Aangaande de fax van het politieattest die ze hebben neergelegd en waaruit blijkt dat de broer van verzoeker werd opgegeven als vermist, merken verzoekers op dat hen op het Commissariaat-generaal over de inhoud van dit document geen vraag werd gesteld zodat het opgeworpen gebrek aan kennis in hoofdte van de broer van verzoeker en diens echtgenote niet de geloofwaardigheid van hun, zijnde verzoekers, verklaringen aantast.

Ze geven toe dat deze fax geen origineel document is, doch wijzen er op dat deze wel een begin van bewijs uitmaakt gezien deze ondersteund wordt door *“geloofwaardige en coherente verklaringen”*. Bovendien stellen ze dat *“er niet redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat er originele bewijskrachtige documenten zouden worden uitgegeven die attesteren van de verdwijning van de broer van de eiser”*. Zijn halfbroer zou naar verschillende instanties geweest zijn, maar ze beweren zelf geïdenterd te worden waardoor ze geen hoop hadden op bescherming in hun land van herkomst.

Verder hekelt verzoeker het feit dat de commissaris-generaal niet meer opzoeken gedaan heeft naar de verdwijning van zijn broer en naar de gebeurtenissen waarvan zijn schoonvader het slachtoffer was.

Verzoekers laten gelden dat de onmogelijkheid voor hen om zich bepaalde data of kleine details te herinneren of bepaalde kleine tegenstrijdigheden die niet over de kern van het asielaanvraag gaan, niet mogen beschouwd worden als beslissende factoren omtrent hun geloofwaardigheid en verwijzen naar het stuk *“L'établissement des faits et matériel d'asile: principes généraux”*. Ook verwijzen ze naar artikel 4.5 van de Richtlijn 2004/83/EG dat het beginsel van het voordeel van de twijfel poneert.

Ze stellen dat het duidelijk mag zijn dat ze behoren tot een welbepaalde groep van personen, met name familieleden van personen die ervan worden verdacht banden te hebben met Tsjetsjeense strijders, die vervolging vrezden.

Verzoekers halen ook nog rechtspraak aan van de Raad.

Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift aangaande het probleem van december 2007, dat ze zowel telefonisch als mondeling ingelicht werden: hun tante heeft volgens hen het nieuws vernomen en heeft het dan aan verzoekster verteld. Dat verzoekster niet weet of het de burens of familie waren die het telefonisch hebben gemeld, is te wijten aan de paniek die ontstaan was door wat er met haar vader was gebeurd.

Bovendien zijn verzoekers van mening dat dit van ondergeschikt belang is en wijzen ze er op dat ze over de essentiële elementen wel coherente verklaringen afgelegd hebben die trouwens overeenstemmen met de objectieve informatie en de informatie vervat in het internetartikel.

Verzoekers stellen dat het feit dat in het voormeld internetartikel geen melding wordt gemaakt van verdere problemen nadat de woning van verzoekers schoonvader in brand werd gestoken, niet betekent dat deze problemen zich niet zouden hebben voorgedaan.

Ze laten gelden dat ze geen andere bewijzen konden voorleggen *“omdat de Russische autoriteiten er wel degelijk voor opletten om geen officiële bewijzen neer te leggen van vervolgingen ten aanzien van burgers aan wie eigenlijk niets kan worden verweten”* en stippen aan dat de commissaris-generaal evenmin bevestigt dat dergelijke officiële stukken zouden worden afgeleverd.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal zelf kon overgaan tot het verrichten van bepaalde onderzoeksdaden, wat volgens hen in casu niet gebeurd is.

Ze wijzen er op dat de Raad in het arrest van 21 oktober 2008 waarin de vorige negatieve beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd, geoordeeld heeft dat omtrent dit internetartikel zeer oppervlakkig onderzoek werd verricht en er geen deugdelijke nasporing werd gedaan naar de link tussen de naam “V. M.”, verzoekers beweerde schoonvader, en -het ontbreken van het bewijs van- de identiteit van verzoekers echtgenote, zijnde de beweerde dochter van voormelde en zijn van mening dat er opnieuw geen enkele opzoeking werd verricht.

Verzoekers beklemtonen dat ze een fotokopie van het paspoort van verzoekster hebben neergelegd, evenals haar geboortakte waarin de familienaam van haar vader vermeld staat.

Aangaande de convocatie op naam van R. N. hekelen verzoekers het feit dat hen verweten wordt niet

te weten hoe de speciale eenheid te weten was gekomen dat ze bij hem hadden overnacht; deze speciale eenheid zou hen dit niet hebben medegedeeld.

Ze werpen overigens op dat de R. N. overleden is op 13 december 2008 -waarvan ze een fotokopie van de overlijdensakte hebben neergelegd- en stellen *“Natuurlijk gaan ook de officiële autoriteiten niet bevestigen in de overlijdensakte dat zij verantwoordelijk zijn”*.

Verder beweert verzoeker dat hij geen andere keuze had dan bij zijn vriend R., wie hij het best kon vertrouwen, onder te duiken,

Ook stelt hij dat het *“geweten”* is dat stempels van het Russische staatsburgerschap kunnen bekomen worden door mensen die goede connecties hebben bij de autoriteiten en dat er middels betaling veel te regelen valt.

Verzoekers verklaren in hun verzoekschrift dat ze nooit een internationaal paspoort hadden en dat ze hun interne paspoorten vergeten terug te vragen zijn hebben aan de vrachtwagenchauffeur. Dat dit geen aanvaardbaar excuus is, is volgens hen *“uitgaan van de perfecte persoon, die altijd aan alles denkt en die perfect voorbereid is”*. Verzoekers voeren aan dat ze getraumatiseerd en zeer vermoeid waren en het gewoon *“stomweg”* zijn vergeten terug te vragen.

Ze wijzen er overigens op dat hun identiteit niet betwist wordt en dat ze geen incorrecte of ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd op de vragen omtrent hun afkomst en recent verblijf. Het ontbreken van hun interne paspoorten kan, volgens hen dus geen reden zijn om hun effectief verblijf in Tsjetsjenië in twijfel te trekken.

Voorts leggen ze uit dat hun interne paspoorten in 2003 werden gekopieerd, maar dat ze op 31 augustus 2005 nieuwe paspoorten hebben gekregen waarvan opnieuw fotokopieën werden genomen. Verzoeker stelt dat hij weliswaar gezegd heeft dat vanaf 2003 fotokopieën van de paspoorten werden bijgehouden, maar dat hij niet bedoelde dat de door hem neergelegde fotokopieën deze zijn van de paspoorten van 2003.

Verzoekers vragen dat van hen de vluchtelingenstatus erkend wordt, minstens dat de bestreden beslissing vernietigd wordt *“opdat er grondiger onderzoek zou gebeuren naar de informatie in het internetartikel, in combinatie met de bewijzen van identiteit van de eiseres en de andere bewijsstukken neergelegd door de eisers”*.

In ondergeschikte orde vragen ze dat hen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Bousana MEZHIDOVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Abdulkhamit AYDAMIROV, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er nog op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad stelt vast dat zo verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat er in hun land van herkomst volgens de gewoonte een aparte begrafenisplechtigheid plaatsvindt zowel voor mannen als voor vrouwen om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren -naast het feit dat ze stellen dat verzoekster niet aanwezig was bij de begrafenis- dit een blote bewering betreft; verzoekers hebben trouwens van dit begrafenisgebruik tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal nooit enige melding gemaakt.

Bovendien leest de Raad in het verhoorverslag van verzoeker van 20 november 2008 (zie p. 15) dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat L., A. en L. naar Urus-Martan zijn gegaan voor de begrafenis en dat de vrouwen 's avonds naar huis gestuurd werden.

De uitleg dat verzoeker de vrouwen niet gezien heeft en slechts veronderstelde wie er naar de begrafenis was gegaan was (zie verzoekschrift, p. 5), wordt dan ook van de hand gewezen.

Aangaande de bewering dat verzoekster niet kon weten wie er op de begrafenis was, omdat zij er zelf niet was, merkt verweerder terecht op dat er wel kan worden verwacht dat zij zou weten wie er thuis bleef, aangezien zij zelf ook thuis bleef.

Het feit dat verzoekster verklaarde dat de schoonzussen thuis bleven, terwijl verzoeker verklaarde dat deze op de begrafenis aanwezig waren, is een tegenstrijdigheid in de verklaringen tussen verzoeker en verzoekster die niet ongedaan wordt gemaakt door de uiteenzetting van verzoekers in hun verzoekschrift. Dat de broer van verzoeker, A.-K., aan kanker lijdt en zijn vrouw ook niet aanwezig zou geweest zijn op de begrafenis, doet niets af aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de bewering van verzoekers dat dit element niet de kern van hun asielaas betreft, merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat de dag van de begrafenis zeer belangrijk was in hun relaas; op deze dag zouden de autoriteiten immers bij verzoeker thuis zijn langsgesproken.

Er kan dan ook worden verwacht dat een dergelijke bepalende gebeurtenis dusdanig in het geheugen gegrift staat, indien ze zich werkelijk zou hebben voorgedaan dat ze deze correct kunnen plaatsen.

Waar verzoeker beweert dat zijn echtgenote niet rechtstreeks naar hem heeft gebeld, maar naar zijn oom die de GSM dan aan hem heeft doorgegeven, stelt de Raad vast dat deze uitleg de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan verklaren.

Zo vertelde verzoekster dat zij haar man had opgebeld om te zeggen dat ze hem waren komen zoeken (zie verhoorverslag verzoekster van 20 november 2008, p. 8), terwijl verzoeker verklaarde dat hij "van iemand" -hij weet niet meer wie (zie voormeld verhoorverslag verzoeker, p. 16)-, gehoord had dat hij gezocht werd; uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker volgens zijn verklaringen met zijn echtgenote heeft gebeld.

De bewering van verzoeker in het verzoekschrift dat zijn oom hem de GSM-telefoon heeft doorgegeven, is in het licht van wat voorafgaat, duidelijk een post-factum verklaring die de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen voorsnog pogen te verenigen. Evenmin kan de voorgehouden "hoge emotionaliteit" deze tegenstrijdigheid verklaren gezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon, ongeacht de traumatische ervaring, daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Voormelde tegenstrijdigheid blijft behouden en tast de geloofwaardigheid van het relaas aan.

Aangaande de uitleg dat aan verzoekers de reden van de huiszoekingen in de drie woningen niet werd medegedeeld door de autoriteiten en het dan ook niet onaannemelijk is dat ze deze reden niet kennen, merkt de Raad op dat in redelijkheid verwacht worden dat men bij dergelijke huiszoeking weet waarom deze gevoerd wordt, zeker nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster thuis was tijdens deze huiszoeking (zie voormeld verhoorverslag verzoekster, p. 8), en daarenboven toch enige moeite doet om dit te weten te komen.

Verzoekers brengen geen concreet argument bij dat deze vaststelling in de bestreden beslissing kan wijzigen.

De vaststelling dat verzoekers drie maanden nadat ze een ernstig probleem kenden met de autoriteiten, terug hun normale leven in Grozny opnamen, ondermijnt bovendien in grote mate de door hen aangehaalde vrees voor vervolging. De bestreden beslissing merkte immers terecht op dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekers hun dagelijkse leven zonder problemen konden hervatten in Grozny, gelet op het feit dat verzoekers broer A.-K., die zich in juli 2006 in dezelfde probleemsituatie bevond, zich precies omwille van dit probleem, volgens zijn verklaringen genoopt zag de Russische Federatie te verlaten.

Het verweer van verzoekers hieromtrent in hun verzoekschrift, namelijk dat het bekomen van een duplicaat van een geboorteakte helemaal geen probleem oplevert en dat ze geen keuze hadden dan zich in Tsjetsjenië te vestigen omdat ze om hun kinderen in een school in Ingoesjetië in te schrijven, aldaar geen propiska hadden en er ook als Tsjetsjeense vluchtelingen, geen konden krijgen, toont weliswaar aan dat ze het niet eens zijn met de vaststellingen in de bestreden beslissingen, maar weerlegt deze niet; het betreft hier immers blote beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs.

Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift door verzoekers naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar rapporten over een algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De bestreden beslissing preciseert dan ook terecht dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag van verzoekers noodzakelijk is; de loutere stelling van verzoekers dat ze tot de bepaalde categorie behoren van personen, namelijk familieleden van opposanten of van personen die worden verdacht van banden met Tsjetsjeense strijders, volstaat niet.

Verzoekers dienen hun vrees voor vervolging en het risico op lijden van ernstige schade dan ook in concreto aannemelijk te maken; ze blijven hieromtrent in gebreke.

Daar waar verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wijst de Raad er op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen; de argumentatie van verzoekers dat ze ondanks het risico toch terugkeerden naar Grozny en ze daardoor "*spijtig genoeg*" terug in de negatieve belangstelling kwamen, voldoet niet.

Wat betreft de vermelding dat de vriend van verzoeker, R. N., is overleden, merkt de Raad op dat aan de hand van een -fotokopie van- de overlijdensakte niet kan worden vastgesteld onder welke omstandigheden voormelde persoon is overleden, waardoor dit overlijden bijgevolg verzoekers' beweerde vrees voor vervolging niet kan ondersteunen, laat staan "verhogen".

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen begin van bewijs werd bijgebracht met betrekking tot de verdwijning van de broer van verzoeker en dit ondanks het feit dat verzoekers halfbroer, A., zich in verband daarmee tot diverse instanties wendde. Het is dan ook niet overdreven te stellen dat daaromtrent enig document over moet bestaan.

Het betoog van verzoekers dat ze gezien "*ze geloofwaardige en coherente verklaringen hebben afgelegd*", de bijgebrachte fax van een politieattest van 2 oktober 2007 als een begin van bewijs moet worden beschouwd, wordt door de Raad niet gevolgd gezien, in acht genomen wat voorafgaat, hun verklaringen als niet coherent en niet geloofwaardig werden beoordeeld; verzoekers hebben immers verscheidene tegenstrijdigheden uitgesproken die betrekking hebben op de kern van hun relaas -en niet op bepaalde data of kleine details zoals verzoekers aanvoeren in hun verzoekschrift (zie p. 9)-. Daarenboven hecht de Raad geen bewijswaarde aan (fax)kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Hun opmerking dat hen door de diensten van de commissaris-generaal over de inhoud van bedoeld document geen vraag werd gesteld, is geen nuttig verweer. Aan fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht en daarenboven kunnen documenten slechts de bewijswaarde van een geloofwaardig relaas ondersteunen maar vermogen ze niet de ongeloofwaardigheid van een relaas op te krikken.

De stelling van verzoekers dat de overheden in hun land zeker niet geneigd zullen zijn originele bewijskrachtige documenten uit te geven omtrent de vervolging van verzoeker en zijn broer, betekent niets meer dan een open deur intrappen en is derhalve geen nuttig verweer.

Waar verzoekers het "spijtig" vinden dat de commissaris-generaal niet meer heeft ondernomen op opzoekingen te doen naar de verdwijning van de broer van, verzoeker en omtrent de gebeurtenissen waar zijn schoonvader het slachtoffer van is geworden, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt. Het is hierbij niet aan de commissaris-generaal om lacunes in diens bewijsvoering op te vullen.

Trouwens merkt verweerder terecht op dat verzoekers hun asielmotieven in grote mate hebben gebaseerd op de asielmotieven van de broer, A.-K., van verzoeker wiens verklaringen eveneens ongeloofwaardig bleken. De ontkenning van deze vaststellingen door verzoekers, zonder concrete argumenten aan te brengen die de geloofwaardigheid kunnen herstellen, kan de opmerkingen in de bestreden beslissing hieromtrent dan ook geenszins wijzigen.

Wat betreft de familieband met de Mezhidov waarnaar verzoekers verwijzen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal deze familieband tussen verzoekster en vernoemde niet betwist.

Aangaande de uitleg van verzoekers over de tegenstrijdige verklaringen die ze hebben afgelegd betreffende wijze waarop het probleem van de schoonvader van verzoeker van december 2007 werd medegedeeld, merkt de Raad op dat deze geenszins de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie kan weerleggen, integendeel. Immers, de bewering in hun verzoekschrift dat de tante van verzoekster het nieuws per telefoon heeft vernomen en zij het dan aan de verzoekers -die in voorliggend verzoekschrift zelf stellen dat ze niet over een gsm beschikten (zie p. 10)- heeft verteld, betreft een nieuwe versie van de feiten die nog verschilt van de twee eerdere door verzoekers aangehaalde versies met betrekking tot de manier waarop ze op de hoogte zouden zijn gesteld. Verzoeker verklaarde namelijk tijdens zijn verhoor op 20 november (p. 14) dat ze geen gsm's hadden en dat ze het "via via" hadden vernomen.

Verzoekster daarentegen verklaarde het volgende (zie verhoorverslag van verzoekster, p. 7):

Vraag: *"Hoe hebben ze gebeld, op gsm of mobiele telefoon?"*

Antwoord: *"Gsm, we hadden geen vaste lijn"*

Vraag: *"Dacht dat uw man zei dat mensen het kwamen vertellen, niet telefonisch?"*

Antwoord: *"Eerst hebben ze naar mij gebeld en dan inderdaad kwamen ze naar ons dat vertellen, mijn tante is gekomen, het ene na het andere. Eerst heb ik het vernomen en dan tegen mijn man verteld. [...]"*

Verder beperken verzoekers zich met de stelling dat de commissaris-generaal *"zich verliest in een analyse van de elementen van ondergeschikt belang"*, louter tot het uiten van kritiek, terwijl van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Aangaande het internetartikel stelt de Raad vast dat er zich nu in het administratief dossier wel degelijk een vertaling bevindt, waardoor het voor de Raad -zoals gevraagd in zijn arrest van 21 oktober 2008- mogelijk is kennis te nemen van de inhoud ervan.

Uit voormeld artikel blijkt inderdaad dat enkel kan worden afgeleid dat de ordediensten tijdens een speciale operatie op 18 mei 2005, twee gewapende mannen doodden die het huis van V. M. waren binnengedrongen en waarbij het huis van deze *"vreedzame bewoner"* in brand werd gestoken.

Er wordt in dit artikel echter geen enkele melding gemaakt van enige arrestatie of beschuldiging ten aanzien van V. M. -hij wordt als *"vreedzame burger"* aangeduid- of van verdere problemen. Verzoekers' opmerking dat dit nog niet betekent dat deze problemen niet zouden berusten op de waarheid, levert alleszins geen positief bewijs dat deze zich wel hebben voorgedaan.

De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat verzoekers geen enkel officieel document hebben neergelegd ten bewijze van de problemen die voormelde M. achteraf nog zou hebben ondervonden.

Aangaande de herhaling van verzoekers dat ze geen andere bewijzen kunnen voorleggen omdat de Russische autoriteiten er zich voor hoeden om geen officiële bewijzen neer te leggen van vervolgingen, wijst de Raad op wat hetgeen hij reeds hoger dienaangaande heeft beslist.

Het is hierbij bovendien ook niet aan de commissaris-generaal om lacunes in verzoekers hun bewijsvoering op te vullen. Ook dient er op gewezen te worden dat gezien verzoekers helemaal geen geloofwaardige en consistente verklaringen hebben afgelegd (zie hoger), het internetartikel geen absolute bewijswaarde heeft; documenten kunnen geloofwaardige verklaringen ondersteunen maar vermogen niet ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Waar verzoekers opmerken dat er geen deugdelijke nasporing is gedaan naar de link tussen de naam 'V. M.' en de naam van verzoekers echtgenote, zijnde de beweerde dochter van voormelde, stelt de Raad vast dat gezien de commissaris-generaal deze familieband tussen verzoekster en M. niet betwist (zie hoger), er dan ook geen verder onderzoek vereist is.

Verzoekers geven in hun verzoekschrift aangaande de convocatie op naam van de vriend van verzoeker R. N, zelf aan dat er in deze convocatie niet wordt vermeld dat voormelde werd opgeroepen als getuige omdat hij hen zou hebben geholpen. Dat voormelde persoon ondertussen overleden is, is zoals de Raad reeds opgemerkt heeft (zie supra), geen bewijs van verzoekers' beweerde vrees voor vervolging gezien dat aan de hand van de -kopie van- de overlijdensakte, niet kan worden vastgesteld onder welke omstandigheden voormelde persoon is overleden.

Bijgevolg kan er geen verband worden gelegd tussen het onderduiken van verzoekers, de oproepingsbrief aan N. en diens overlijden. Het verband dat verzoekers hier in menen te ontwaren, is zoals verweerder terecht opmerkt zeer vergezocht.

De bewering van verzoeker dat hij niemand anders kon vertrouwen dan zijn vriend R. N, als uitleg om bij hem onder te duiken, doet niets af van de vaststelling dat het zeer onlogisch is om te gaan schuilen op de plaats waar verzoeker reeds eens was opgepakt.

Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen en beperken verder zich tot het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer volstaat echter niet om de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en die op omstandige wijze zijn uitgewerkt in de bestreden beslissingen, te weerleggen.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers zich wat hun interne en internationale paspoorten, beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt derhalve ook hier aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De algemeenheid als "*de perfecte persoon die altijd aan alles denkt en die perfect voorbereid is*", door verzoekers vooruitgeschoven als uitleg om het niet voorleggen van de documenten te verklaren, is geen afdoende verklaring.

Verweerder merkt nog terecht op dat niet getwijfeld wordt aan de identiteit of de herkomst van verzoekers.

De bestreden beslissing stelde wel dat de ondersteuning van het asielrelaas met documenten, niet enkel van belang is voor de beoordeling van de identiteit van verzoekers, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en voor de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging elders in de Russische Federatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij enkel verklaard heeft dat **vanaf** 2003 fotokopies van hun paspoorten werden bijgehouden, leest de Raad in het verhoorverslag (p. 11) daarentegen dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft **in** 2003 de paspoorten te hebben gekopieerd.

Hij maakt bovendien nergens melding van het verkrijgen van nieuwe paspoorten op 31 augustus 2005 die dan gekopieerd werden. Er kan echter inderdaad van verzoeker verwacht worden dat hij daar wel degelijk melding van zou gemaakt hebben aangezien dat hij toch zou dienen te weten van wanneer het paspoort dat hij in fotokopie heeft neergelegd, dateert.

De opmerking daaromtrent in de bestreden beslissing is terecht.

Wat betreft de beweerde psychologische problemen van verzoeker aangevoerd in het verzoekschrift, merkt de Raad op dat verzoeker hiervan tijdens zijn verhoren geen enkele melding van gemaakt heeft. Verweerder ziet terecht niet in hoe dit in acht genomen, de commissaris-generaal dan rekening had kunnen houden met deze problematiek. Elke asielzoeker staat bovendien in zekere mate onder psychische druk omwille van de aangevoerde traumatische ervaringen, doch uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt niet dat dit verhoor en de vraagstelling niet op normale wijze verlopen zijn.

Met betrekking tot het medische attesten van **18 februari 2009** en **1 januari 2010**, gevoegd bij voorliggend verzoekschrift die derhalve dateren van voor de weigeringbeslissingen van **19 mei 2010**, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze eerder in de procedure kon

voorleggen. De Raad neemt deze derhalve in overeenstemming met artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet in overweging.

De Raad merkt ten slotte op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad besluit dat er, gelet op wat voorafgaat, geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gezien de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas verdient ook hun bewering als zouden ze geen bescherming kunnen genieten in hun land van herkomst, geen geloofwaardigheid. De artikelen 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn derhalve niet geschonden.

De Raad weigert van verzoekers de vluchtelingenstatus te erkennen.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun asielrelaas, kan dit relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE